

[Aksel Larsen.]

indgaaet Giftermaal med Kapitalismen. Ja, det er, hvad vi Kommuniste altid har sagt, men vi siger samtidig, at naar visse falske Profeter i den ene eller den anden nazifarvede Gruppens Navn vandrer ud over Landet og taler om Frigørelse for Kapitalismen, saa gør de det kun for at forføre den arbejdende Befolkning paa Landet til at gaa Kapitalismens Ærinde, fordi disse Bevægelser overhovedet ikke vil høre Tale om Afskaffelse af Lønslaveriet, men kun om Afskaffelse af Renteslaveriet. Der er blot det ved det, at ved hele sin Politik bevirker Regeringen, at disse nazistiske Bevægelser faar stadig rigere Agitationsmark og Agitationsmulighed, og derfor begaar Socialdemokratiet i Danmark bevidst og med koldt Overlæg den samme Forbrydelse mod Arbejderklassen, som dens Broderparti begik i Tyskland, og som førte til Hitlers Sejr. Hermed er ikke givet, at Nazismen sejrer her i Danmark — naturligvis ikke —, men det er nødvendigt, at hele Arbejderbefolkningen bliver klar over, at ordentlige Tilstande skaffes ikke for den arbejdende Befolkning, saa længe der overhovedet eksisterer Kapitalisme eller Kapitalister, at intet Kriseprogram, som ikke tilsigter at begrænse Kapitalistklassens Profit, gavner Arbejderklassen, og at ingen Frigørelse er mulig uden samtidig Tilintetgørelse af selve det kapitalistiske Samfund.

Det konservative Folkeparti har ved det ærede Medlem Hr. Christmas Møller fremsat en Dagsorden, som skal se saa nydelig ud. For at forebygge enhver Misforstaaelse skal jeg erklære, at vi Kommuniste er meget skarpe Modstandere af den Politik, som Regeringen fører. Vi er bitre Modstandere af denne Regering, fordi denne Regering gaar Kapitalistklassens Ærinde, men derfor falder det os naturligvis ikke ind at gaa. Det konservative Folkepartis Ærinde, og hvis det ærede Medlem Hr. Christmas Møller skulde have regnet dermed, reviderer han forhaabentlig hurtigst muligt sin Opfattelse. Vor Stilling til Regeringen kan for saa vidt sammenfattes i samme Ord, som stod i den Resolution, som blev nedstemt paa De samvirkende Fagforbunds Generalforsamling, men for hvilken der selv i denne Forsamling blev afgivet ikke mindre end 24 Stemmer, og hvori man klart og tydeligt erklærede, at man havde ingen Tillid til den Regering, som var Fader til Mæglingens loven, som havde gennemført Voldgiften for Slakteriarbejderne, og som overhovedet vilde gennemføre en Stranguleringspolitik over for Fagbevægelsen.

Vi vil anvende hele vor Kraft paa at vinde Arbejdermasserne for regulære klassepolitisk-socialistiske Synspunkter, og vi vil samtidig tilføje, at der for os ikke er nogen som helst Tvivl om, at den Politik, som er gennemført af Regeringen, ikke alene har spillet Fallit, men ogsaa er dømt ude i den arbejdende Befolkning. Man behøver blot at betragte Regeringens Kriseforlig af December; man skal lede længe for at finde noget mere haarrejsende diletantisk og samtidig brutalt-kapitalistisk end dette. Man forhøjer Smørprisen og forsøger samtidig at bilde Befolkningen ind, at saa vil der blive købt mere Smør og Landbrugerne tjene flere Penge. Det er det samme som at ville paastaa, at 2 og 2 er 5, eller at Cirkelns Kvadratur er løst. Det er klart, at naar Smørprisen forhøjes, bliver Smørforbruget mindre, og derfor gik Bunden ud af Smørmarkedet i London. Denne Form for Krisepolitik bliver baade en Brandskatning af Forbrugerne og af ødelæggende Virkning for Landbruget.

Men Regeringen er ikke til Sinds at indse selv det haabløse i denne Form for Krisepolitik, den vil gaa konsekvent videre, og for at kunne gennemføre sin Destruktions- og Fordyrelsespolitik konsekvent og med Virkning er den naturligvis nødt til at sikre sig, at Løngrundlaget holdes nede, at Arbejderne ikke faar Lejlighed til gennem faglig Kamp at tvinge deres Lønninger i Vejret og dermed skaffe sig Erstatning for Prisstigning. Det er derfor, den nye Kurs i Fagbevægelsen skal gennemføres, og det er derfor, Statsminister Stauning og Forligsmanden Hr. Riis-Hansen skal være enevældige Diktatorer over Arbejdernes Løn- og Arbejdsvilkaar.

Der tales saa meget her i Tinget om Bengnaveri, og den Bengnaveridebat, som kun delvis er rejst, er Udtryk for, at store Dele af Befolkningen mister Tilliden til Forsamlingen her, men et af de mest typiske Tilfælde af Korruption ved Sammenblanding af offentlige og private Hverv har vi netop i Forligsmandens Virksomhed, idet den Mand, der af Regeringen sættes til at være saakaldet uvildig Mægler i Arbejdsstridigheder, samtidig er økonomisk interesseret i en Række Erhvervsforetagender, er Formand for Arbejdskøberorganet „Berlingske Tidende“s Bestyrelse, er interesseret i Jydske Tidende og er Bestyrelsesmedlem i Industriaktieselskabet Vølund, hvis Aktiekapital for nylig er udvidet fra 2 til 3 Mill. Kr. paa Grund af de gunstige Produktionsvilkaar; man har faaet, dels som Følge af Regeringens Krisepolitik, dels som Følge